

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΓΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 38

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ GIRON]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305.)

Ὁ φίλος Πασῶτος ἐκάμφθη, ὑπεκλίθη, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἐπικίνδυνον ἀγροτικὸν κάθισμα, καὶ μετὰ πάσης προσφύλαξεως, ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸσον μέρος ἑνὸς τοῦ σώματός του, ὅσον ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν κατὰ τὴν. Κατόπιν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, ἐστέρωσε διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δεξιῦ τὰ πελώρια ὀρματογυῖα ἐπὶ τῆς μύτης του, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα ὡς Ὁ, ἤρχισεν οὕτω :

— Ἀγαπητέ μοι συνάδελφε, ἡ ἐρίτιμος Ἀκαδημία

Ὁ ὀρυκτολόγος διέκοψεν ἀποτόμως τὸ προοίμιον δι' ἑνός :

— Καὶ πῶς εἰσθε ;

— Πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ. Σεῖς ;

— Ὡ, ἐγὼ, φίλε μου, μόνον κατὰ τὰ ἄνω ἐγέγρασα· μάλιστα τὰ κάτω ἄνω δὲν τὰ αἰσθάνομαι διόλου καλὰ· εὐτυχῶς, τὰ μέσα μου εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς λαμπρὰν κατάστασιν.

— Ἐγὼ, ἀπεναντίας . . . τὰ μέσα μου δὲν πηγαίνουν καλὰ. Ἡ μηχανὴ ὀγκώδης, καθὼς βλέπετε, (καὶ ὁ κ. Πασῶτος ἔδειξε τὴν βαρελλοειδῆ του κοιλίαν,) ἀλλ' ἔχει πολὺ στερεὰ. Αἱ ἐκκρίσεις τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ δύσκολοι, καὶ κατὰ συνέπειαν, αἱ πέψεις ἀτελεῖς. Λοιπὸν, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀκαδημίας . . .

— Καὶ οἱ σκελετοὶ σας τί γίνονται ; . . . ἂν καί, νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοὺς ἐκτιμῶ καὶ τὸσον πολὺ. Καλὰ ὁ ἰχθυόσαυρος, τὸ δεινοθήριον, ὁ μασφόδους . . . ἀλλὰ ἐκεῖνος, ἀδελφέ, ὁ σκελετὸς τοῦ ἀνθρώπου τῆς πλειονότητος περιόδου ; ἂν, δὲν τον παραδέχομαι ! δὲν τα χάρτω ἐγὼ ἔτσι εὐκόλα !

— Καὶ ὅμως οἱ κορυφαῖοι, οἱ ἡγεμόνες τῆς Παλαιοντολογίας, ἀπεφάνθησαν. Αὐτὸς ἔφα ! Magister dixit ! Αἱ νέαι ἀνακαλύ-

ψεις, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε πάντοτε μὴ-λα ἐρίδος καὶ ἀντιλογίας. Μήπως καὶ ἐγὼ ἔχαψα εὐκολώτερα τὸν γιγαντιαῖον σάπφειρον, διὰ τὸν ὅποιον σεῖς ἄλλοτε ἐκάματε τὸσον μέγαν πάταγον ; Ἀ ! φίλος μὲν Πλάτων, φίλτατ' ὁ δὲ ἡ ἀλήθεια ! Amicus Plato, sed magis amica veritas ! Τέλος πάντων ! Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ἦλθα σήμερον ἐδῶ, οὔτε ὡς ἐπιστήμων, οὔτε ὡς φίλος. Ἠλθα μόνον ὡς πρέσβυς. Λοιπὸν, ἡ Ἐταιρεία μας, ἡ Ἀκαδημία . . .

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί εἰμπορεῖ νὰ θέλῃ ἡ Ἀκαδημία σας ἀπὸ ἑνα γέροντα ἐρημίτην καὶ ἀπόμαχον, σὰν ἐμέ ;

— Ἀ, ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκούετω, καὶ ὁ ἔχων νοῦν νοεῖτω ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Πασῶτος, μὲ φωνὴν ἀκόμη ὀξυτέραν ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του. Ἀφ' οὗ μὲ διακόπτετε αἰωνίως, πῶς θέλετε νὰ το μάθετε ; Λοιπὸν, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Φιλολογική, ἡ Ἐπιστημονική, ἡ . . .

— Καὶ τὰ λοιπὰ, φίλτατε Πασῶτε.

— Ναί, καὶ τὰ λοιπὰ. Αὕτῃ λοιπὸν ἡ Ἀκαδημία, διψῶσα καὶ πεινῶσα διὰ πᾶσαν ἐπιστήμην, φροντίζουσα τὸσον περὶ τῶν πλουτωνείων ὅσον καὶ περὶ τῶν ποσειδωνείων ἀρχῶν τοῦ ἡμετέρου γηγένου πλανήτου, ἡ Ἀκαδημία, λέγω, ἐν τῇ ἀπείρῳ τῆς ἀγάπῃ πρὸς τὴν μικράν μας ἰδιαιτέραν πατρίδα, ὅπου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἐδρεύῃ, ἐν τῷ ζήλω τῆς ὅπως αὐξήσῃ, συμπληρώσῃ καὶ πλουτίσῃ τὰς συλλογὰς τῆς, — τὰς σπουδαίας ἤδη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι περιφανεῖς, — γνωρίζει καλῶς, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε πληρὲς καὶ τέλειον, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη κάτι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ συμπληρωθῇ.

— Προσέξτε, φίλε μου. . . μή, μή κινεῖσθε τὸσον ! Σὰς εἶπα, ὅτι τὸ κάθισμα δὲν εἶνε πολὺ στερεόν . . . Ἡ Ἀκαδημία λοιπὸν :

— Μ' ἐξουσιοδοτεῖ καὶ μ' ἀποστέλλει πρὸς ὑμᾶς, — ἐκλέξασά με διὰ παρρησί-ας, ἡ ὁποία μὲ τιμᾷ, — ὅπως ζητήσω ἀπὸ τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν

σας, τὴν πρὸς αὐτὴν ἐκχώρησιν τῶν συλλογῶν σας, ὀρυκτῶν, μετᾶλλων, κρυστάλλων, βομβῶν, πολυτίμων λίθων, λιθανθράκων καὶ πάντων τῶν λοιπῶν δειγμάτων, διηρημένων, ταξινομημένων, ἐπιγεγραμμένων, σχολιασμένων μεθοδικῶς, ἐπιστημονικῶς, μὲ σημείωσιν ἀκριδοῦ τῆς προελεύσεως ἐκάστου, τῆς θέσεως, τῆς χώρας, τῆς ἐποχῆς, τῆς . . .

Σὰς διακόπτω, φίλτατε. Θὰ ἐχάνατε ἀδίκως τὴν εὐγλωττίαν σας, τὸν κόπον σας καὶ τὴν ἀναπνοὴν σας. Ὅχι δὲν εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ προσπάσουν ἀπὸ σὰς τὰ προκαταχυσματὰ σας ὁ-

« Ἡ Χρυσούλα, περιποιητικὴ καὶ πρὸς τὰ ἰσχυρότερα, τοῖς ἔρριπτε καθημερινῶς . . . » (Σελ. 306, στ. β.)

στὰ, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν ζωὴν σας, τὸν μόνον σας θησαυρόν; . . .

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ἐγὼ εἶμαι μόνον ἐβδομήκοντα ἐτῶν, ἐν ᾧ σεῖς εἰσθε ὀγδοήκοντα. Πάντοτε ζητεῖ κανεὶς νάπο- καταστήσῃ τὰ τέκνα του, καὶ νάποθάνῃ ἡσυχος, ἀμέριμνος, ἀσφαλῆς περὶ τοῦ μέλ- λοντός των. Τὰ ἰδικὰ μας τέκνα εἶνε αἱ συλλογαὶ μας, ἀλήθεια; Τώρα λοιπὸν ἡ Ἀκαδημία εἶνε διατεθειμένη νὰ προ- δῇ εἰς χρηματικὴν θυσίαν, μεγάλην ὅ- στον τῇ ἐπιτρέπουν οἱ πόροι της, καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐπρωτεί- νατε. . .

— Ὅχι, ὄχι, χίλιες φορές ὄχι! Ἀς ἀλλάξωμεν θέμα ὁμιλίας.

— Ἀ, συνάδελφε! Εἴσθε, βλέπω ἰ- σχυρογνώμων, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰ- πῶ, ἀφιλόπατρις.

— Σὰς εὐχαριστῶ, ὅπως ἀγαπᾶτε. . . Ἀλλὰ χωρὶς τὰς συλλογὰς μου, θάπέ- θνησκα ἀμέσως. . .

— Ὡ, ἐννοία σας, διότι καὶ με τὰς συλλογὰς σας θάποθάνετε ἐπίσης! Εἶνε τὸ κοινὸν χρέος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκπληρώ- σωμεν ὅλοι. . . Ἀφρων, ἀφρων! — λέγει τὸ Εὐαγγέλιον — ταῦτη τῇ νυκτὶ ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ τὴν ψυχὴν, ἢ δὲ ἡτοίμασας τί- νη ἔσται; . . . Naί, τί νη ἔσται; Τί θάπογι- νουν λοιπὸν αἱ συλλογαὶ σας, ἂν οὐ ἀποθάνετε;

— Ἀφ' οὐ ἀποθάνω; . . . ἔ, ἀφ' οὐ ἀποθάνω ἐγώ. . . γ α ὶ α μ ι χ θ ῆ τ ω π υ ρ ῖ !

— Εἴσθε λοιπὸν καὶ ἐγώιστής, φίλ- τατε συνάδελφε;

Ὁ κ. Φραντζῆς, θυμωμένος, κατέφερε φοβερὸν γρόνον κατὰ τῆς λαβῆς τῆς ρά- βδου του, καὶ με τὴν βροντώδη, τὴν βό- ειον φωνὴν του: — Φίλε Πάσδα, εἶπε, νομίζω ὅτι καταχρᾶσθε τὴν ιδιότητά σας ὡς Ἀπεσταλμένου καὶ τὸ ἀνεύθυνόν σας. Μ' ἐφιλοδορῆσατε ἕως τώρα με τρία κο- σμητικὰ ἐπίθετα, τὰ ὅποια μοῦ φέρνουν ἄνω- κάτω τὸ γεροντικόν μου αἶμα.

— Ὁ πολὺς ζῆλος, συνάδελφε, με πα- ραφέρει, διότι τριπλοῦν εἶνε τὸ συμφέρον, τὸ ὁποῖον με ὀδηγεῖ καὶ με κινεῖ: τὸ συμ- φέρον τῆς Ἐπιστήμης, τὸ συμφέρον τῶν συναδέλφων μου τῆς Ἀκαδημίας, — ἂν καὶ αὐτὸ τὸ θέτω ἐν ἡσσονί μοίρᾳ, — καὶ τὸ συμφέρον τὸ ἰδικόν σας.

— Τὸ ἰδικόν μου! τὸ ἰδικόν μου! Δὲν βαρύνεσθε; δὲν το ἀφίνετε αὐτὸ τοῦλά- χιστον, διὰ νὰ ἐλαφρωθῇτε ὀλίγον;

— Ἔστω! Ἀλλὰ μένουν τὰ ἄλλα δύο, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ὁ ἀτρόμητος ὑπερασπι- στής των, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὁ μάρτυς των.

Καὶ ὁ κοντὸς ἄνθρωπος ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν με πολλήν ἐμ- φασιν καὶ με ζωηράν χειρονομίαν, ἀνορ- θωθείς καθ' ὅλον τὸ ὕψος τῶν βραχέων του ποδῶν, ἐν ᾧ τὸ κάθισμα ἐτριξεν ἐ- πιφθῶς. Ὁ ὀρυκτολόγος δὲν ἐκρατήθη, καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτα, — τὸν ἡχρὸν

ἐκείνον καὶ τὸσον παιδικόν του γέλωτα. — Ὡστε λοιπὸν, ἐν ἀνάγκῃ, χωρὶς δισταγμὸν καὶ χωρὶς δειλίαν, θὰ ἐδᾶζατε καὶ τὰ ἰδικὰ σας κ ὁ κ α λ α, — ἄγια λεῖψανα μάρτυρος, — μαζὶ μ' ἐκεῖνα ποῦ συλλέγετε;

— Κύριε!! ἀνέκραξεν ὁ παλαιοντολό- γος, σταυρόνουν τὰς χεῖρας, με φωνὴν εἰ- πέρ ποτε συριστικὴν καὶ ὀξεῖαν: μᾶθετε ὅτι τὰ κ ὁ κ α λ α μου εἶνε προκα- τακλυσμαῖα, προϊστορικά καὶ ἀπολιθω- μένα, καὶ ὅτι ἀξίζουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς π ε τ ρ ε ς σας!

— Τὰς π ε τ ρ ε ς μου; . . . Καὶ ἤλ- θατε ἐδῶ, εἰς τὸ σπίτι μου, μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τῆς ἄρκτου, διὰ νὰ με ὑδρί- σετε ἔτσι;

— Περιφρονῶ τὴν ἄρκτον τοῦ σπη- λαίου, τὴν ursus spelaeus, ἂν οὐ λη- σμονῇτε καὶ περιφρονῇτε τοὺς στοιχειω- δεστέρους καὶ ἱστορικωτέρους νόμους τῆς φιλοξενίας. Ταρκύνιος ὁ Ὑπερήφανος παρὰ τῷ Πορσῆνᾳ. . .

— Μήπως, κύριε Ταρκύνιε Ὑπερήφα- νε, με τὸν τρόπον ποῦ τονίζετε τὴν λέξιν «Πορσῆνας»; ἔχετε κανένα σκοπὸν νὰ με προσβάλλετε;

— Κύριε, οἱ σκοποὶ μου ὑπῆρξαν ἄει- ποτε εἰλικρινεῖς, ἀγνοῖ καὶ φίλοι. Διὰ νὰ τοὺς παρεξηγήτῃ ὅμως, σημαίνει ὅτι οἱ ἰδικοί σας δὲν εἶνε τοιοῦτοι!

Οἱ δύο συνάδελφοι, — ἐχθροί, ὄρθιοι καὶ ἐξημεμένοι, — εἶχον φθάσῃ εἰς τοιοῦ- τον σημεῖον παραφορᾶς καὶ ὀργῆς, ὥστε, ὀλίγου δεῖν, ὁ κύριος Φραντζῆς θὰ ἐσφεν- δόνειεν ὅλας τὰς πέτρας του κατὰ τῆς στοργυλῆς κεφαλῆς τοῦ ἀντιπάλου του, ὅπως καὶ ὁ κύριος Εὐδωρος Πασῶτος, ἂν ἦτο εἰς τὸ σπίτι του, θὰ ἐρριπτεν ὅλα του τὰ κόκκαλα κατὰ τῶν μακρῶν σκε- λῶν τοῦ ὀρυκτολόγου.

Ἀλλ' ἐξαίφνης — καὶ εὐτυχῶς, — ἡ Χρυσούλα, μ' ἐν πῆδημα ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος, καὶ μ' ἐν ἄλλο εὐρέθῃ ἀπέναντι τῶν δύο γερόντων. Ἐκλαίεν, ἔκλαίεν ἡ μικρούλα, καὶ με τὸ ἄκρον τῆς ποδιᾶς της ἐσκού- πιζε τὰ ματάκια της.

Καὶ πολὺ σπουδαῖον θὰ εἶχε συμβῇ. (Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Τοῦ ἀθυρόστομου ἡ καρδιά, —
ποῦχει ἐλάττωμα κακὸ
νὰ μὴν κρατῇ τὸ μυστικό, —

Δοχεῖο εἶνε μ' εὐωδιά,
ἔτ' αἰ χεῖλη ποῦ ραγίζει
κι' ἡ μυρωδιά ἐξατμίζει.

— Τώρα, εἰπέτε μου, παιδιά:
ἡ ραγισμένη αὐτὴ καρδιά
δυσὸ παραδιδὼν ἀξίζει;

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 308.)

— Οἱ δύο κλάδοι τῆς παραβολῆς, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἀρχὴν των ὁμοιάζουν με τοὺς κλάδους ἐλλείψεως πολὺ ἐπι- μήκους, προχωροῦν ἔπειτα χωρὶς νὰ συν- ἀντηθοῦν πλέον· καὶ διὰ τοῦτο δὲν δυνά- μεθα νὰ εἰπώμεν, ἂν ὁ κομήτης ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ παραβολῆς, ὅθ' ἐ- πανέλθῃ πλέον. Ἐνῶ πάλιν εἴμεθα βέ- βαιοι, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ κομήτης, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ ὁ π ε ρ ῖ ο λ ῆ ς.

— Διατί;

— Διότι οἱ κλάδοι τῆς ὑπερβολῆς ἀ- πομακρύνονται πολὺ ἀπὸ τὸν μέγαν ἄ- ξονα, καὶ δὲν δύναται νὰ υπάρξῃ ἀμειβο- λία περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς συναντήσεώς των.

— Με συγχωρεῖς, Νίτσα. Εἰπέ μου, διατί ἐδόθη τὸ ὄνομα ἑλλειψίς εἰς αὐ- τὴν τὴν τροχίαν;

— Ἀνέγνωσα εἰς μέγα λεξικόν, ὅτι ἐθαπτίσθη με αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ γεωμε- τρικόν σχῆμα, περὶ τοῦ ὁποῖου τόσα εἴ- πομεν, ἐπειδὴ λείπει ἀπὸ αὐτοῦ κάτι διὰ νὰ εἶνε κύκλος. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξηγήσις δὲν εἶνε ὀρθή· ἐάν ἡ ἑλλειψίς διαφέρει ἀπὸ τὸν κύκλον, δὲν διαφέρει διότι λείπει κάτι ἀπ' αὐτὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸνναντίον ἔχει κάτι περισ- σότερον: δύο κέντρα ἀντὶ ἑνός.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, ἑλλειψίς, ἐδόθη καὶ εἰς ἄλλο σχῆμα, ἄλλο ὅμως εἶδους αὐτό, εἰς ῥητορικὸν σχῆμα· ἐκεῖ ὅμως δικαιολογεῖται εὐκολώτερον ἡ χρησίμη του. Ὑπάρχουν φράσεις ἐλλειπτικαὶ ὅπως καὶ κομῆται· ἀπ' αὐτὰς τὰς φράσεις λεί- πουν λέξεις, χωρὶς ὅμως ἡ ἐννοία τῆς φράσεως νὰ βλάπτεται.

Ἐνθυμεῖσθαι τὴν φράσιν, τὴν ὁποῖαν αἱ λακαίνοι ἀπέτεινον εἰς τὰ τέ- κνα καὶ τὰς συζύγους των, ἐγχειρίζουσαι τὰς ἀσπίδας των ὅταν μετέβαινον εἰς τὸν πόλεμον:

Ἡ τὸν ἦ ἐπὶ τόν.

Αἱ λέξεις, αἱ λείπουσιν ἀπὸ τὴν φρά- σιν, δὲν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ κατανο- ηθῇ καλῶς.

Ἐδόθησαν ἐπίσης καὶ εἰς ἄλλα ῥη- τορικὰ σχήματα τὰ ὀνόματα τῆς ὑπερ- βολῆς καὶ τῆς παραβολῆς.

Ὑπερβολικὴ φράσις εἶνε ἐκείνη ἡ ὁ- ποία ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ ἐξογκοῦται. Κάμνομεν ὑπερβολὴν ἐπὶ παραδείγματι, ἂν προκείμενον περὶ μαχῶν, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς δὲν ἔχουν ἀ- νάγκην ὑπερβολῶν διὰ νὰ εἶνε φρικταί, λέγωμεν «βροχὴ ἀπὸ σφαίρας» καὶ «λό- φοι ἀπὸ πτώματα».

Ὡς πρὸς τὴν τρίτην ἀδελφὴν ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέως, τὴν ὁποῖαν

γνωρίζεις ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτε ἐκ παραλλήλου τὸ ἔργον τοῦ σπορέως σίτου καὶ τὸ τοῦ σπορέως ἰδεῶν.

— Τί σημαίνει, θεῖσσα, σπορεὺς ἰδεῶν;

— Διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον με παραδείγμα, ἐγὼ εἶμαι σπορεὺς ἰδεῶν, ἀγαπητόν μου παιδί. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσπαθῶ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν νοῦν σου εἶνε ὁ σπόρος, ὁ ὁποῖος βραδύτερον θὰ βλαστήσῃ, ἐάν ὅπως εἶμαι βεβαία, πέσῃ εἰς ἀγαθὴν γῆν.

— Ὡς προσπαθῆσω, Νίτσα μου, νὰ βλαστήσῃ, καὶ διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι ἤρχισεν ἤδη νὰ βλαστάνῃ, θὰ κάμω ὅπως ἡ ἑλλειψίς καὶ ὅθ' αὐτὴ πλησιάζω ἐκ νέου διὰ νὰ σε ἀσπασθῶ.

— Καλὰ λοιπὸν· καὶ τώρα ὅποτε συνεφιλώθης διὰ τῆς ῥητορικῆς με τὴν γεωμετρίαν, ἂς ἐπανεέλθωμεν διὰ μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῶν κο- μητῶν.

Σοῦ ἔλεγον ὅτι ἡ ὑπερβολὴ ὀδηγεῖ τοὺς κομήτας μακρὰν τοῦ Ἡλίου καὶ δὲν τοὺς ἐπαναφέρει πλέον εἰς αὐτόν.

— Καὶ ποῦ πηγαίνουν αὐτοὶ οἱ κο- μῆται;

— Εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ μεταβῶμεν αὖριον κατέπιν των, εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀστέρων. Ἄν οἱ ἀριθμοὶ οἱ σημερινοὶ σ' ἐτρόμαξαν, ἐτοιμάσου ν' ἀ- κούσῃς ἄλλους πολὺ περισσότερον τρο- μακτικούς.

Πρὸ τοῦ ν' ἀποχωρισθῶμεν ὅμως, θὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη δύο λέξεις.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ τῶν ῥητορικῶν σχη- μάτων, ἡ ἑλλειψίς, ἡ παραβολὴ καὶ ἡ ὑπερβολὴ, ἀποτελοῦν εἰς τὴν γεωμετρίαν ἰδιαίτερον οἰκογένειαν, καὶ ὀνομάζονται κ ω ν ι κ α ἱ τ ο μ α ῖ. Δὲν θὰ σοῦ ἐξη- γήσω ὅμως τὴν σημασίαν τούτου, ἐπειδὴ εἶνε ἀρκετὰ δύσκολος, ὅχι μόνον διὰ τὰ μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μεγά- λους ἀκόμη· σοῦ ἔκαμα ὅμως λόγον δι' αὐτάς, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τί μοῦ ἤλθε τώρα εἰς τὸν νοῦν.

Ὁ Πασχάλ, μέγας γάλλος συγγρα- φεὺς, τὸν ὁποῖον βραδύτερον θὰ γνωρί- σῃς, νεώτατος ἡγάπα ἐμπροσθὺς τὴν γεω- μετρίαν. Διατείνονται μάλιστα ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου, παίζων με ξυλάρια καὶ με σφαῖρας, κατάρθωσε μόνος νὰ εὕρῃ τὰς περισσότερας ιδιότητας τοῦ κύκλου καὶ τοῦ τριγώνου· αὐτὸ ὅμως δὲν δύνα- μεθα νὰ σοῦ τὸ βεβαιώσω, ὅπως οὐδὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν κομητῶν μακρὰς περιόδου· εἶνε ὅμως βέβαιον, ὅτι εἰς ἡλικίαν δέκα

ἔξ ἐτῶν συνέταξε τὸ «Δοκίμιον τῶν κω- νικῶν τομῶν», τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξία εἶνε μεγάλη. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ σπεύρῃ τις γεωμετρίαν εἰς τὸν νοῦν τῶν μικρῶν παιδιῶν, ἀφοῦ ἐνίστε βλα- στάνῃ χωρὶς νὰ σπαρῇ, ὅπως βλαστα- νουν εἰς τοὺς ἀγρούς τὰ ζιζάνια χωρὶς νὰ σπαρῶσι δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀξιοκατάκριτος, ἂν ἡθέλησα νὰ εἰπῶ με-

ρικὰ σπέρματα γεωμετρίας εἰς τὸν ἰδι- κόν σου νοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

«Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἐξήλθομεν πλέον ἀπὸ τὴν κατοικίαν μας, Κωστάκη μου. Ἀποχαιρέτισε διὰ μίαν στιγμὴν τὸν κέ- σμον τοῦ Ἡλίου μας, ἐπειδὴ πολὺ ὀ- ἀπομακρυνθῶμεν πρὶν ἐπανεέλθωμεν εἰς αὐτόν.

— Πῶς! ἐξήλθομεν ἀπὸ τὴν κατοι- κίαν μας; Μοῦ φαίνεται, ὅτι πρὸ πολλοῦ εὐρίσκόμεθα ἔξω, με τοὺς κομήτας αὐτοὺς τοὺς ἀπομακρυνομένους 127 δισεκατομ- μύρια χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Ἡλίον!

— Τί μέγας ἀριθμὸς! 127 δισεκα- τομύρια! Καὶ ὅμως διὰ τὴν χώραν τῶν ἀστέρων δὲν ἀναχωροῦμεν δι' αὐτῶν τῶν κομητῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖ- οὶ οὐδέποτε ἐπανερχοῦνται πρὸς τὸν Ἡ- λίον, καὶ οἱ ὁποῖοι τρέχουν ὅπως συναν- τήσουν ἄλλους ἡλίους. Ἀδύνατον νὰ μαν- τεύσῃς πόσον ὁρόμον πρέπει νὰ κάμουν διὰ νὰ φθάσουν ἄλλον ἡλίον!

— Εὐρίσκονται λοιπὸν πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ οἱ ἀστέρες;

— Κεῖνται διεσπαρμένοι εἰς ὅλας τὰς ἀποστάσεις, καὶ δύνασαι νὰ κρίνῃς διὰ τοὺς ἄλλους ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον οἱ ἀστρονόμοι ὁμοφώνως διακηρύττουν ὡς τὸν πλησιέστερόν μας, πραγματικὸν γεί- τονά μας. Λογαριάζουν λοιπὸν τώρα τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἴσθιν πρὸς 43 χιλιάδας δι- σεκατομύρια χιλιόμετρα. Δὲν εἶχα δι- καιον ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι ἀφονοῦν ἐδῶ τὰ δισεκατομύρια;

— Ἀλήθεια! 127 δὲν εἶνε πολλὰ, συγ- κρινόμενα πρὸς 43 χιλιάδας. Ἀλλὰ δι- ατί μοῦ εἶπες ὅτι τώρα λογαριάζουν τό- σην τὴν ἀπόστασιν τοῦ; Μήπως ἄλλοτε εὕρισκαν ἄλλον ἀριθμόν;

— Naί· ὅπως τώρα λέγουν 43 χιλιά- δας, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔλεγαν 32 χιλιά- δας. Βεβαίως εἶνε πολὺ μέγα τὸ κατόρ- θωμα νὰ μετρηθῶσι τοιαῦτα ἀποστάσεις, καὶ ἐννοεῖς ὅτι αὐταὶ αἱ καταμετρήσεις δὲν εἶνε εὐκολοί, ὅτι καὶ οἱ ἀστρονόμοι οἱ καταγινομένοι εἰς αὐτάς, ἕκαστος χω- ριστὰ, δύνατον νὰ μὴ εὐρίσκωνται εἰς τε- λείαν συμφωνίαν.

— Ἀλλὰ πῶς γίνονται αὐταὶ αἱ κατα- μετρήσεις;

— Ὡ, ὦ! Μοῦ ζητεῖτε πολλὰ, κύ- ριε Κωνσταντίνε.

Ὅταν ἡθέλησες νὰ μάθῃς πῶς κατάρ- θωσαν νὰ μετρήσουν τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν Σελήνην, σε παρέπεμψα εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐδιδά- σκετο γεωμετρίαν. Ἡδὲ ἐμάθαμεν ὀλίγην με τὸν ἰδικόν μας τρόπον· ἀλλ' ὅσα ἐ- μάθαμεν μόλις εἶνε ἡ ἀρχή. Ἀφοῦ ὅμως ἐκινήθη ἡ περιέργειά σου, ἂς ἐξακολου- θήσωμεν.

Γνωρίζεις βεβαίως τί εἶνε τρίγωνον, ἀφοῦ ἄλλως τε ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνω- ρίζει. Ἀλλ' ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἀγνοεῖ, εἶνε ἡ χρησιμὴ τὴν ὁποίαν κάμνουν τοῦ τριγώνου οἱ ἀστρονόμοι, καὶ τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐδώκαν εἰς τὰ διάφορα μέρη του. Δὲν ἔχω τίποτε μαζὶ μου διὰ νὰ κα- τασκεύασω τρίγωνον, ἀλλὰ θὰ σχηματί- σω ἀμέσως δύο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου.

Χώρισον εἰς δύο τὴν ὕαλον παραθύ- ρου διὰ χορδῆς, τὴν ὁποίαν νὰ τευτῶσῃς ἀπὸ τὴν μίαν γωνίαν εἰς τὴν ἀπέναντι. Τότε σχηματίζονται δύο ὅμοια τρίγωνα, τῶν ὁποίων ἡ χορδὴ εἶνε ἡ β ἄ σ ι ς, τὰ δὲ τέσσαρα ξύλα, τὰ ὁποῖα περιβάλλουν τὴν ὕαλον, εἶνε ἀνὰ δύο α ἱ π λ ε υ ρ α ἱ τῶν τριγώνων, καὶ τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα συναντῶνται αἱ πλευραὶ ἀπέναντι τῶν βάσεων, εἶνε αἱ κ ο ρ υ φ α ἱ τῶν τριγώ- νων. Ἡ δὲ εὐθεῖα, ἡ ὁποῖα ἀπὸ τὴν κο- ρυφὴν ἄγεται κάθετος εἰς τὴν βάσιν, λέ- γεται ὁ ψ ο ς τοῦ τριγώνου.

Ἐννοεῖς ὅσα σοῦ λέγω:

— Πολὺ καλὰ· αὐτὰ εἶνε ἀπλούστατα. — Μάθε λοιπὸν τώρα, ὅτι ἂν ὁ γεω- μέτρης μετρήσῃ ἀκριβῶς τὴν βάσιν τοῦ τριγώνου καὶ ἀκόμη πόσον αἱ δύο πλευ- ραὶ εἶνε κεκλιμέναι εἰς τὴν κορυφὴν, δηλαδή, ὅπως λέγουν, τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς, τότε δύναται νὰ εὕρῃ με μεγά- λην ἀκρίβειαν τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, ἥτοι πόσον ἀπέχει ἡ κορυφὴ ἀπὸ τὴν βάσιν.

Ἄν θέλῃς νὰ πεισθῇς με τοὺς ὀφθαλ- μούς σου, λάβε αὖριον ἡριθμημένον κανό- να καὶ μολυβδοκόνδυλον, καὶ σχηματί- σε τὴν βάσιν ἐνὸς τριγώνου ἴσθιν πρὸς ἓνα δάκτυλον. Πρὸς τὰ ἄνω τῆς βάσεως, εἰς τὸ μέσον, ἓνα δάκτυλον ἀκριβῶς ὕψη- λά, λάβε σημεῖον, τὸ ὁποῖον νὰ κάμῃς κορυφὴν· ἐνώσον αὐτὸ τὸ σημεῖον με τὰ δύο ἄκρα τῆς βάσεως δι' εὐθεῖαν αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε αἱ πλευραὶ, καὶ οὕτω θὰ σχημα- τισθῇ τὸ τρίγωνον. Θὰ τὸ κατορθώσῃς;

— Διὰ ποῖον με πέρνεις; Δὲν εἶνε δὰ δύσκολον πρᾶγμα!

— Εἰς τὸ τρίγωνον, τοῦ ὁποῖου τὸ ὕψος εἶνε ἴσον πρὸς τὴν βάσιν, ἡ κλίσις τῶν πλευρῶν εἰς τὴν κορυφὴν, ἥτοι ἡ γω- νία τῆς κορυφῆς εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, ὅ- πως θὰ ἴδῃς ὅταν κατασκευάσῃς τὸ τρί- γωνον.

Λάβε ἔπειτα μέγα φύλλον χάρτου καὶ σῦρε εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ εἰς τὴν σειρὰν πολλὰς βάσεις τριγώνων, ὅλας ἐ- νὸς δακτύλου, καὶ ἐπάνω ἀπὸ αὐτάς ση- μείωσε τὰς κορυφὰς των, αἱ ὁποῖαι ν' ἀ- πέχωσι δύο, πέντε, δέκα δακτύλους καὶ ἀκόμη περισσότερον, οὕτως ὥστε τοῦ τε- λευταίου ἡ κορυφὴ νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ χάρτου. Ἐνώσον ἔπειτα ἐκάστην κορυφὴν με τὰ δύο ἄκρα ἐκάστης βάσεως, καὶ θὰ ἴδῃς τότε τί θὰ συμβῇ.

Ὅσον ἡ ἀπόστασις τῆς κορυφῆς ἀπὸ τὴν βάσιν γίνεταί μεγαλητέρα, τόσο ἡ

γωνία της κορυφής γίνεται μικρότερα, αι δε δύο πλευραι πλησιάζουν προς άλληλας περισσότερο, και επί τέλους, όταν εύρισκονται πλησίον της κορυφής, σχεδόν έγγιζούν ή μία την άλλην όπως τα σκέλη κλεισμένου διαθήτου.

Πόθεν άρα γε προέρχεται αυτή ή σμίκρυνσις της γωνίας; Προφανώς από την διαφοράν την πάντοτε αυξανομένην μεταξύ του μεγέθους της βάσεως του τριγώνου και του μεγέθους του ύψους. Γ' πάρχει λοιπόν στενή σχέση μεταξύ της γωνίας της κορυφής, και του μεγέθους της βάσεως ως προς το ύψος.

Από όσα σου είπα, έννοείς ότι αν κάποιος γεωμέτρης γνωρίζη το μέγεθος της βάσεως ενός τριγώνου και την γωνίαν της κορυφής, δύναται να εύρη την απόστασιν της κορυφής από την βάση.

— Όχι, Νίτσα μου, δεν το έννοώ καλά. Δύνασαι να μου το είπης διαφορετικά;

(“Επεταί συνέχεις)

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ο μικρός Ανδρίκος αγαπά έμμανώς το κυνήγιον. Είς την έξοχην που μένει, πέρνει το τουφεκάκι του, και είτε μόνος είτε μαζί με άλλους, έπιχειρεί συχνά κυνηγετικάς έκδρομάς. “Ολα τα έχει: το σκυλάκι του, την ιδιαιτέραν στολήν του, την σφυρίκτραν του, το κέρας του, το δικτυ του, και όλων των ειδών τας θήκας, ακόμη και σπιρτοθήκην, μολονότι δεν καπνίζει.

Έχει όμως και ικανότητα; Αυτό είναι το ζήτημα.

Το βέβαιον είναι, ότι τας περισσότεράς φορές έπιστρέφει με το δικτυ του γεμάτον κυνήγι. Ακόμη και όταν άλλοι μεγαλύτεροι και έμπειρότεροι κυνηγοί έπιστρέφουν “χωρίς φτερό”, ο μικρός μας Νεμρώδ θα έχη να επιδείξη υπερηφάνως πότε πέρδιαν, πότε μπεκάσαν, πότε κίγλαν...

Η διαρκής αυτή έπιτυχία ήρχισε να διεγείρη την δυσπιστίαν και τας υπονοίας του Περικλή, του μεγαλύτερου αδελφού του Ανδρίκου. Μόνος του τα σκοτώνει αυτά τα πουλιά, ή μήπως τ' αγοράζει 'ετό δρόμο από κανένα χωρικόν, διά να κάμη έπίδειξιν; Για να ιδούμε!

Απ' εδω άπ' εκεί, ο Περικλής έξετάζει και το ανακαλύπτει. Αλλ' ο Ανδρίκος το άρνείται μετ' άγανακτήσεως και έπιμένει. “Όχι, ποτέ δεν έπαρουσίασε για δικό του, κυνήγι αγοράσμένο. Μόνος του τα σκοτώνει.

— Καλά λοιπόν, έχω θά σε ξεμασκαρίσω, σκέπτεται ο Περικλής.

Μίαν ήμέραν έν ό ο Ανδρίκος έλειπεν είς το κυνήγι, βγαίνει και ο Περικλής από το χωρίον και πέρνει τα δάση. Είς τον δρόμον συναντά ένα χωρικόν, ό όποιος έπέστρεφεν από το κυνήγι με όλίγα λιανόπουλα.

— Τα πουλές; τον έρωτά ο Περικλής.
— Άκούς εκεί! και γιατί τα σκότωσα;
— Πόσο;
— Δυό δραχμές όλα.
— Να σου δώσω μια δραχμή, μου δίνεις μόνο... τές γλωσσές τους;

— Τές γλωσσές τους;!
— Ο χωρικός έκαμε να φύγη, νομίζων ότι τον κοροϊδεύουν.

— “Ε, στάσου, άλθθαι σου το λέγω. Μου χρειάζονται για γιατρικό.

Ο Περικλής έδωσε την δραχμήν και ο χωρικός συγκατετέθη να ποσπασθούν αι γλωσσαι των πουλιών του, τας όποιας έπήρην ο Περικλής και έφύλαξεν είς ένα χαρτάκι.

Παρακάτω συναντά άλλον και του κάμνει το ίδιον' αυτός είχεν όρνυκία.

— “Αν ψωνίση σήμερα από αυτούς, κακά θά την έχη, σκέπτεται ο Περικλής, έπιστρέφω είς το σπίτι. Δεν είπεν όμως τίποτε είς κανένα.

Το βράδυ-βράδυ να και ο καλός σου Ανδρίκος, υπερήφανος και θριαμβεύων όπως πάντοτε: Το δικτυ του ήτο γεμάτον λιανόπουλα και όρνυκία.

— “Ενα! δύο! τρία! τέσσαρα!... έπτά!... φωνάζει, ρίπτων αυτά επί της τραπέζης ένα-ένα, ένώπιον της συνηθροισμένης οικογενείας.

— Χμ! μπράβο! Και πόσο τα άγορασες; έρωτά ο Περικλής.

— “Ε, για να σου πώ! Έγώ δεν είμαι από εκείνους τους κυνηγούς που ξέρεις! άπαντά προσβεβλημένος ο Ανδρίκος.

— “Α! ώστε και αυτά τα έσκότωσες μόνος σου;

— “Όχι μόνος μου, με το τουφεκι μου.

— Καλά! αν τα έσκότωσες μόνος σου. Θά μās το πουν με το στόμα τους' αν τα άγόρασες όμως, θά καταπιούν τές γλωσσές τους, για να μή το μαρτυρήσουν.

Και ο Περικλής πέρνει τα πουλιά και τούς άνοίγει ένός-ένός το στόμα... “Ητο βέβαιος! Κανένα δεν είχε γλωσσάν.

— “Ορίστε, κυρία! και κύριο! Τές ένατάπιαν, για να μή μαρτυρήσουν. Βλέπετε; γλωσσα πουθενά!

Πλησιάζουν όλοι και βλέπουν έκπληκτοι. Πλησιάζει και ο Ανδρίκος κατακόκκινος, κάτω υποπεύων... αλλά...

— Πραγματικώς, νέου είδους πουλιά, λέγει ο πατέρας' ά γλωσσα... .

— “Όχι δά, εδω είναι και ή γλωσσές τους! λέγει ο Περικλής' και με όλην την άπάθειαν, βγάζει από την τσέπην του το χαρτάκι το όποιον ξεδιπλώνει...

“Ε, και να έδλέπετε τότε τα μούτρα του Ανδρίκου...

Αλλά, πητέ μου, δεν του έχρειάζετο αυτό το μαθηματάκι;

ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Η μικρά Νίτσα πρόκειται να λάβη μέρος είς την μεγάλην έξοχικήν έκδρομήν της έπαύριον. Θά υπάγουν με τον σιδηρόδρομον είς την Κηφισιάν και από εκεί με τα γαϊδουράκια ως το Τατόϊ, όπου θά μείνουν όλην την ήμέραν. Τί ώραία που θά είναι! Πόσον έπιθυμεί ή μικρά Νίτσα να μή χάση τέτοιαν διασκέδασιν! Αλλά έλα που θά γίνη ανάγκη να έξυπνήσῃ πρωί, πολύ πρωί, σχεδόν πριν έβγη ο ήλιος, και ή μικρά Νίτσα αγαπά πολύ τον πρωϊνόν ύπνον, και δεν υπάρχει δι' αυτήν μεγαλύτερα ένόγλησις, παρά να

την σηκώνουν με μισοκλεισμένα μάτια!.. Τι να κάμη;...

— Κυρά-Φανή, λέγει προς την ύπηρέτριαν' αύριο θά μ' έξυπνήσης πολύ-πολύ πρωί.

— Μάλιστα, κυρία Νίτσα, θά σας έξυπνήσω.

Και μετ' όλίγον, πάλιν:

— Κυρά Φανή!

— Ορίστε!

— Άκουσε... μ'ά να μή με έξυπνήσης πολύ-πολύ πρωί!

— “Ω, μ'ά πριν μου είπες να σ' έξυπνήσω πολύ-πολύ πρωί' τώρα όχι πολύ-πολύ πρωί;... Κ' έχω δεν ξέρω τι να κάμω!

— Απλούστατα, άπαντά ή μικρά Νίτσα' θά με έξυπνήσης όποτε σου πώ έχω.

Και αποκοιμάται ήσυχολάτῃ.

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Η Μαρίκα έπήγε με την μητέρα της είς τα λουτρά.

Το νερόν είναι λαμπρόν είς την ύγείαν, αλλά πολύ δυσάρεστον είς την γεύσιν. Έκείνο το θολόν χρώμα, εκείνη ή μυρωδιά, εκείνη ή στυφάδα, εκείνη ή άλ-

μύρα, άχ, τί άηδία προξενούν είς την Μαρίκαν. Και όμως ο ιατρός, —τί καμός! — παρήγγειλε να πίνη δύο ποτήρια από εκείνο το βρωμόνερον, ως να του είχε κάμη το μεγαλύτερο κακό!

Και ή Μαρίκα εύρίσκει πάντα μίαν πρόφασιν.

— Έλα, Μαρίκα μου, πιέ το! της λέγει ή μητέρα της.

— Όχι, μαμάκα, τώρα ό,τι ήπια το γάλα μου.

— Έλα, Μαρίκα μου, πιέ το!

— Όχι, μαμάκα, τώρα ήπια βυσσινάδα.

Και ούτω καθέξῃς.

Η μητέρα χάνει την ύπομνην.

— Μ'ά έπιτέλους πότε θά το πιές;

— “Ω, μαμάκα! άπαντά ή Μαρίκα' αν μου έκανες τη χάρι να μου

το δώσης ύστερα που θά κοιμηθώ, χωρίς να το καταλάβω!...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ

Τρικυμία μεγάλη είς το Αιγαίον.

Ο Τοτός και ή Μιμή, που περνούν το καλοκαίρι των είς μίαν νήσον, άκούουν με ζωηρόν ένδιαφέρον τας λεπτομερείας. Το θέαμα ήτο φοβερόν, αλλά μεγαλοπρεπέστατον. Όλην την νύκτα ή θάλασσα έβραζεν, έμαινέτο, ή βάρκες έσπασαν, τα πλοία εκινδύνευσαν, και οι γενναίοι ναύται έπάλασαν διά να τα σώσουν με όλας των τας δυνάμεις. Η άκτῃ όλη ήτο γεμάτη από φύκη σωρούς, και από παντοία εκθράσματα. Εύτυχως, άνθρωποι δεν έχάθησαν.

— Τί ώραίο πράγμα που θά είναι ή τρικυμία! λέγει ή Μιμή. “Αχ, τί κρίμα να κοιμηθούμε χθές έτσι νωρίς! πώς ήθελαν να την ιδώ!

— Κ' έχω, καίμην, άπαντά ο Τοτός. Νά σε πώ! λέμε είς τους ναύτας να την ξανακάμουν;

— Μπα! γι' άγάπη μας να κάμουν τόσον κόπο;

— Δεν πειράζει' τους πληρώνουμε! άπαντά ο Τοτός.

Ο ΖΩΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΖΩΡ

Ο μικρός Νίκος έπέστρεφεν είς το σπίτι του ξεκαρδισμένος από τα γέλια.

— Τί τρέχει; τον έρωτούν.

— Ο κύριος Ζωρής... ο χοντρός... γά, γά, γά... που έχει τον Αζώρ... γά, γά, γά... έκαμε μπλούμ!... γά, γά, γά!

— Μ'ά έλα λοιπόν... πέ μας τα.

Και άρ' ου ο μικρός Νίκος έξεγέλασε, διηγήθη το κωμικοτραγικόν έπεισόδιον, το όποιον εφαιδρυνε τόσον τους περιπατητάς της ήσυχου παραλίας, όπου παρεθέριζαν.

“Εκεί που περπατούσα, να και βλέπω το κύριον Ζωρήν με τον Αζώρ του...

— Μπαίνει 'στη θάλασσα, κύριε Ζωρή; τον ρωτά κάποιος.

— Άκούς εκεί! άπαντά' τώρα να ιδής.

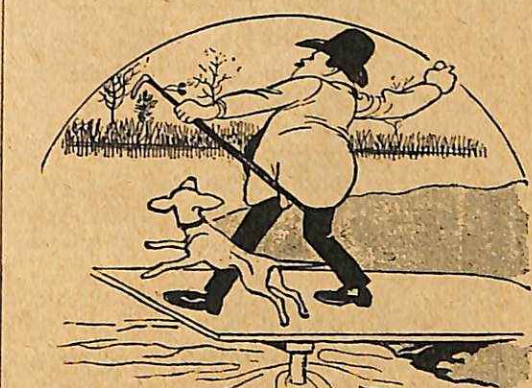
“Μ'ά τί άστεϊός που είναι ο κύριος Ζωρής!... Σηκώνει άμέσως ένα χαλίκι και προχωρεί 'ετο γεφυράκι... φωνά-

ζει τον Αζώρ, και πλησιάζει το χαλίκι 'ετο στόμα του.

“Φτού! φτού! φτού!... Πάρ' το, Αζώρ!... Πάρ' το, μωρέ!

“Και μπάρ! το πετ' 'στη θάλασσα.

“Αλλά είχε πατήση 'στην άκρη-άκρη του σανιδιού, και με την φόρα που πήρε για να ρίξη την πέτρα, πατεί ακόμη πειό άκρη, το σανίδι σηκώνεται από τα στρίποδα, ο κύριος Ζωρής χά-

νει την ισορροπία, και μπλούμ! πάρ' τον μέσα 'στη θάλασσα!... Πέφτει μαζί και ο Αζώρ, αλλά αντί να πιάση την πέτρα, πιάνει τον άφέντη του... “Νά τους έδλέπατε ύστερα, όταν έβ-

γήκαν και οι δύο, σαν λαδωμένοι ποντικοί, έν ό το καπέλο του κυρίου Ζωρή έκολυμπούσαν ακόμα... ά, μ'ά σας βεβαιώ ότι δεν θά το ξεχάσω ποτέ!...

Και δός του, γελ' ο μικρός Νίκος με το πάθημα του χοντρού κυρίου Ζωρή, που έχει τον Αζώρ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Βράδυ - βράδυ.

Ότι αναψάν τα ηλεκτρικά της Πλατείας.

Το λυκόφως παλεύει με το φως των μεγάλων λαμπτήρων, και γίνεται ένα κράμα φωτός μελιχρού, φαιδρού, το όποτον πλημμυρεί την Πλατεϊάν και την παρυσιάζει ως σελινοφώτιστον.

Νομίζεις ότι δεν υπάρχει πλέον δυστυχία εις τον κόσμον. Οί άνθρωποι, που περιπατούν επάνω κάτω, φαίνονται φαιδρότατοι. Γύρω, τα τραπέζια των ζαχαροπλαστών είναι γεμάτα από κόσμον επίσης φαιδρόν. Η μουσική παίζει. Αν τηχούν όμιλίες και γέλια χαράς, και φωνάει παιδίον διάτορον, που πωλούν έφημερίδας, λαχεία, φυστίκια και άθη...

Μεταξύ των παιδιών που πωλούν άνηθη, — και είναι πολλά, και είναι αγόρια, και είναι κορίτσια, και είναι μεγάλα, και είναι μικρά, — ένα φαίνεται ότι κάμνει την «καλλίτερη δουλειά» απ' όλα.

Είναι κοριτσάκι, όχι μεγαλύτερον από πέντε χρόνων.

Ευμορφο σαν άγγελάκι, με ξανθά μαλλάκια, με φορεματάκια πτωχικά, αλλά καθαρώτατα.

Το λέγουν Καλίτσα.

Είναι ζωηρόν, πεταχτόν και έξυπνον έχει ωραίους τρόπους, και το γέλιο δεν λείπει από το στοματάκι του.

Είς όποιον τραπέζι πλησιάζει, κυρία και κύριο το υποδέχονται με χαράν, το περιποιούνται, του γλυκομιλούν, το κα-θίζουν 'στην άγκαλιά των, το χαϊδεύουν, το φιλούν, και αγοράζουν τα λουλούδια που προσφέρει με τόσην χάριν, πολλές φορές ακριβώτερα από ό,τι ζητεί.

Και ή Καλίτσα τρέχει από τραπέζι σε τραπέζι, σαν πεταλούδιτσα, γελαστή, χαρούμενη, και όλίγον κατ' όλίγον τα χεράκια της άδειάζουν, και ή τσέπη της ποδιάς της γεμίζει πεντάρες.

Νά, δεν έχει πλέον κανένα λουλούδι. Τα έπώλησεν όλα.

— Σας ευχαριστώωωω ! καληνύσσικτα σας ! φωνάζει με μίαν μεγάλην υπόκλιση και με μίαν μικράν φωνίτσαν, συρτήν, ή όποια κινεί όλων τα γέλια.

Και φεύγει...

Φεύγει προς τον Κήπον. Τρέχει όλίγον, αλλά έπειτα το βήμα της γίνεται ησυχώτερον, αξιοπρεπέστερον. Δεν γελά πλέον το προσωπάκι της είναι τώρα σοβαρόν, σχεδόν περιλυστον...

Έκεί, εις την έρημιάν, όπισω από τα δένδρα τα σκοτεινά, μία γυναίκα μαυροφόρα την περιμένει.

Είναι ή μητέρα της.

Το πρόσωπόν της χλωμόν μέσα εις τα μαύρα τα μάτια της κόκκινα ως να είχε κλάση πολύ... Χήρα πτωχή, με το μεγάλο της παιδί άρρωστο...

Η Καλίτσα πλησιάζει, σηκώνει το προσωπάκι της και παρουσιάζει την τσέπην της ποδιάς της.

Η μητέρα πέρνει τα λεπτά, τα δίνει εις ένα μανδηλι και τα φυλάγει εις την δικήν της τσέπην.

Στενάζει, και ό στεναγμός της είναι στεναγμός λύπης μαζί και ανακουφίσεως.

Έπειτα πέρνει το χεράκι της Καλίτσας, και ξεκινούν αι δύο των, από τους πλέον έρημικους δρόμους, διά το σπίτι...

Δυσκόλα θάνε γνώριζε τώρα την Καλίτσαν, άν την έδλεπε κανένας από τους περιπατητάς της Πλατείας.

Δεν είναι πλέον ή φαιδρά, ή γελαστή, ή πρό όλίγου άμέριμνη πεταλούδιτσα. Τα πέντε χρονάκια της νομίζεις ότι έγιγαν διαμιάς δέκα, δεκαπέντε. Δεν γελά, δεν όμιλει. Φαίνεται ως κουρασμένη από την ψεύτικην ευθυμίαν που είχαν έξοδεύσει εις την Πλατεϊάν, διά να έλκύση τον κόσμον, διά να πωλήση τα άνηθη της.

Αλλά ό τρόπος με τον όποιον σηκώνει το ξανθό κεφαλάκι, φανερώνει ότι εις το βάθος της μικράς της ψυχής αισθάνεται κάποιαν ευχαρίστησιν, κάποιαν υπερερησάν. Νά, με τα χρήματα που έκέρδισεν αυτή, ή μητέρα της θάγοράση ψωμί, και θάγοράση ιατρικά διά τον άρρωστον αδελφόν, και θάγοράση λάδι διά το κανδηλι της Παναγίας.

Αυτό γίνεται κάθε βράδυ, από πολύν καιρόν και ποίος ήξεύρει ως πότε...

— Μην κλαίς, είπα μιά μέρα 'στη μητέρα της, και έγώ θά πωλύ λουλούδια σαν την Κατίνα, και θά έχωμε λεπτά.

— Μά ή Κατίνα, παιδί μου, είναι μεγαλύτερη 'εσύ είσαι μικρή.

— Μικρή... μά σαν θέλω γίνομαι και μεγάλη.

Και έγινε, αλήθεια...

ΚΙΝΩΝ ΑΛΚΙΑΣΕ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Όποιος θαρρείται για καλό
Και δίχως δοιάκι άνοίγεται,
Τόν βρίσκ' ή μόρα 'στό γιαλό
Και ναυαγεί και πνίγεται.

Όποιος σκαρόνει τη φωλιά
Σ' έν' άστατο κοτρώνι,
Πριν να καθήση μιά σταλιά
Γυρνά και τον πλακώνει.

Όποιος γλυστρήση, άν πιασθί
Στων άλλωνών την ανθρωπιά,
Θά τον σκουνηθούν να χαθί,
Νά μην όρβοπατήση πειά.

Χαρά στον που δεν άρμενά
Κ' έχει στεριό το σπίτι του,
Κι' ούδ'ε τον ξένο προσκυνά,
Ούδ'ε το συντοπίτη του.

[Από τας «Αθήνας Άδρας»]

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Το Γραφείον της «Διαπλάσεως των Παι-δων» μετεκομίσθη εις την οδόν Πατη-σιων αρ. 11 Β. παρά τή Ναυτεία. (γω-νισαία οικία εις την διασταύρωσιν των οδών Πατησιων και Σατωβριάνδου.)
Είς την αυτήν οικίαν μετόχος και ό ειδικός λαρυγγολόγος-ώτολόγος ιατρός κ. Μιχαήλ Π. Παπαδόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΕΝΘΥΜΙΩ εις όλους και εις όλας, ότι ή προθεσμία του Διαγωνισμού προς σύνθεσιν Πνευματικών «Δισκίων», λήγει την 20ήν Σεπτεμβρίου. Όσοι συλλογαι θα σταλούν άργότερον, δεν θα συμπεριληφθούν εις την κρίσιν, ή όποια θα γίνη πολύ γρήγορα, διότι, ως είπα, αι παλαιά «Δισκία» πλησιάζουν να τελειώσουν, και αινέ-αι θά μου χρειασθούν μετά ένα περίπου μήνα.

Και έπειδή πρόκειται περί Διαγωνισμών, σάς αναγγέλλω ότι ο «Αναγής» έτελείωσε την κρίσιν της Δεκάτης Κυριακής: τώρα ο κ. Γαλάνης κάμνει τας εικόνας: ώστε πολύ γρήγορα θά λάβετε το διπλούν φυλλάδιον, το όποτον περιμένετε πρό τούτον καιρόν.

Διά την άργορίαν της Κυριακής, θά σας άποζημιώση, έλπίζω, αυτή ή ίδια, ή όποια είναι ή έκτενεστέρα, ή ποικιλοτέρα και ή πλουσιωτέρα από όλας τας μέχρι τούδε. «Άλλως τε δεν ήμπο-ρούσα να βιάσω τον καιμένον τον «Αναγίν», διό-τι έχει τα «Φαίδρα του Μηνός», τα όποια τον ά-πασχολούν πολύ... και το βλέπετε...

Μετά την κρίσιν της Κυριακής, θα δημοσιευ-θί άμέσως ή κρίσις του Διαγωνισμού της Καλ-λιγραφίας. Έν τω μεταξύ θα προκηρύξω μερικους άλλους διαγωνισμούς, μεταξύ των όποιων, πολύ γρήγορα, και ένα περιεργότατον μεταφράσεως έκ του... Κινεζικού.

Είμαι κατενθουσιασμένη μαζί σου, Κρητικόν Κάστανον, που μου γράφεις τόσο συχνά. Τα γραμματάκια σου μου άρέσουν πολύ, διότι είναι κομψά, εις ωραίον πάντοτε χαρτί, πάντοτε καθα-ρογραμμένα, και πάντοτε πλήρη αγάπης. Και είναι πάντοτε γεμισμένα, πότε με γραμματόσημα, πότε με εικονίστας, αλήθεια ή Κική δεν είξυ-ρει πως να σ' ευχαριστήση, — πότε με ξεπα-θάματα, και ούδέποτε με παράτονα και με μου-ραχολούν πολύ... Εύγε, παιδί μου, είσαι από τους καλλιτέρους και θερμότερους μου φίλους.

Μου ήρσε πολύ, Άριστέ [ΕΕ], ή περιγρα-φή της ενδρυμής σου εις τα Τέμπη, κατά το εις Θεσσαλίαν ταξιδίδιον σου, και με άπεζημιώσε διά την μακράν σου σιωπήν. «Έχεις δικαίον» πριν γνωρίση κανείς ξένας χώρας, έχει καθήκον να περιηγηθί και να γνωρίση την ιδιήν του, και διά τούτο αι πρώται περιηγήσεις των νεαρών «Άγγλων γίνονται μέσα εις την Άγγλίαν» (αυτά, έννοείται, διά τους πλουσίους, τους ταξιδευόντας χάριν διασκεδάσεως: διότι οί πτωχοί, όταν κι-νούνται, πηγαίνουν μόνον όπου τους καλεί ή έρ-γασία των, αι σπουδαί των, αι υποθέσεις των.)

Σε συγχαίρω και διά τας ωραίαις φωτογραφίας. Άρνό Μενεξεδάκι, δεχτόν το νέον σου ψευ-δώνυμον. Η προηγουμένη έπιστολή δεν έλθθη, ώστε μου όφείλεις μίαν δραχμήν διά την άλλα-γήν.

Νά και ή Φιλόπατρις [ΙάδΕ], ή όποια εί-χε να μου γράψη τόσον καιρόν, έμποδίσθησα πρώτον από πολλές άσυχλίας, και έπειτα από μίαν μικράν ασθένειαν. Τώρα όμως είναι καλά, και άν κρίνω έκ της έπιστολής της, ύπέρ ποτε καλά, διότι κάμνει και ενδρόμας με το γλυκο-χάραγμα, και έπειτα τας περιγράφει θαυμασίως. Εύγε. Έστειλα και τα φυλλάδια που έχάθησαν.

Ανέγνωσα κ' έγώ, Άσπροποταμίτη, τα κα-τά το θαυμασίον παιδίον, το όποτον είναι μόλις τριών και ήμισιες έτών, και καταπλήσσει τον κόσμον με την μουσικήν του ιδιοφυίαν, παίζον εις το πιάνο θύνη κομμάτι άκούσης, και άλλα ιδι-αί-α.

της του όλως έμπνεύσεως ! Ποίος ήξεύρει μή-πως το παιδίον αυτό γίνη μίαν ήμέραν κανένας Μόζαρτ ή κανένας Μπετόβεν ! Έν τούτοις δεν ήμπορεί να συμπεριληφθί εις την σειράν των «Ενδόξων Παιδιών» την όποιαν δημοσίευσσα.

Έκεί έπρόκειτο, καθώς είδες, περί παιδιών, τα όποια είχαν έν φυσικόν τάλαντον, αλλά το άνε-πτυχόν και το εκκαλιέργησαν διά μελέτης, δι' έρ-γασίας, διά θελήσεως. Έν δ' ό μικροσκοπικός αυτός ισπανός πιανίστας είναι άνεύθυνος διά την τέχνην του: δεν έκαμε τίποτε αυτός, έγεννήθη έτσι, όπως άλλα παιδιά γεννώνται με δόντια ή με μουστά-κια. Είναι με άλλους λόγους τέρας. Και αι ιδιο-φυΐαι των τεράτων, αι τόσον πρόωροι και θαυ-μασταί, δεν διατηρούνται πάντοτε μέχρι τέλους.

Και ή Αλτοκράτειρα Ειδοκία μου γράφει, ότι είναι κατενθουσιασμένη με τα εικονογραφημένα τα-χυδρομικά Δελτία, και ότι έχει λάβθ άπειρα έως τώρα. Προχθές ή θεία της από το Παρί-σι έστειλεν είκοσι τοιαύτα με λαμπράς τοποθε-σίας. Τα έχει όλα «εις μίαν ωραίαν κασετίαν επάνω εις το γραφείον της, και αι μικραί της φίλαι περνούν στιγμάς τινας ευχαρίστους, φυλλο-μετρούσαι αυτά.» Ίδου ένας τρόπος χρησιμοποι-ήσεως.

Τα 14 φράγκα σας, Κεκαρμημέρε Φίλε, έλθ-θησαν ένκαίρως, μεταπεριμένει ή δ' δραχμή 21, κατετίθησαν εις το Ταμείον υπό το ψευδώνυμον «Τακτικόν Άναγνώστα της Διαπλάσεως.» Ίδε 1ον Δελτίον εις το Παρόντα του 20ου φυλ-λου έ. έ. σελ. 172 δ', στήλη 6, στίχ. 20. (Μή-πως δεν έλάβατε Παρόντα ;)

«Φθινόπωρον ! μαθήματα ! μελέτη ! πώ, πώ, πώ ! Όσον το συλλογίζομεθα, γινόμεθα μεγαλ-υχλικώτεροι και αυτοί του τί Φθινοπώρου... Ά ! πείν το καλοκαιράκι ! τί κρίμα... Μα τί λοι-πόν, ήθέλατε να είναι αϊώνιον, Τριανταφυλλέ-Κάμπε και Είρωγεία της Είρωμμένης ;... Δεν το πιστεύω να το λέγετε με τα σωστά σας, άγαπητά μου, ούτε ότι προτείνετε σοβαρά το φροβέρον εκείνο ψευδώνυμον, το όποτον θά μου κάμνιτε την χάριν να μη σας έγχαριν.» Αν θέλετε κανέν άλλο ήμερότερον, ευχαρίτω.

Σε συγχαίρω, Έλευσινία Θεά, διά την από-φασίν σου να τελειοποιήσης τας σπουδάς σου εις το Πανεπιστήμιον. Όσον διά την εκλογήν της έ-πιστήμης, τί να σου είπω ; Πρέπει να έρωτήσης την κλίσιν σου και αυτήν μόνην να κολουθήσης. Αν δεν άπαύομαι, νομίζω — άλλ' αυτό το λέγω με μεγάλην έπιφύλαξιν, — ότι κλίνεις περισσότε-ρον προς την Φιλολογίαν παρά προς την Ιατρι-κήν.

Το πιστεύω, Φιλέρημον Ιον, ότι αυτά δεν είναι «προφάσεις έν άμαστίαις» και σε συγχαίρω από καρδιάς διά την μακράν σου σιωπήν. Χαίρω που είσαι κατακαγευμένη με τα φυλλάδια μου και σε συγχαίρω διά τας προόδους σου εις το μαγδολίνον. Όσον διά το Γραφείον, βέβαια το καινούργιον σπίτι είναι καλλίτερον από το πα-λιόν.

Εύγε, Άρχικουτούλμακα, διά το ύπέρ του «Ελληνόπαιδος» ενδιαφέρον σου. Βαζαρ είναι πλέον άποφασισμένον, ή δ' είδα σου να γίνη συγχρό-ως και Δένδρον Χριστογενεϊτικόν μου φαίνεται πολύ ωραία, και άν προβάσω, θά την πραγμα-τοποιήσω. Λέγω δε «άν προβάσω» διότι το Δέν-δρον πρέπει να γίνη κατά τα τέλη Δεκεμβρίου, ή δε Προκήρυξις από τώρα.

Εύγε, Άρχικουτούλμακα, διά το ύπέρ του «Ελληνόπαιδος» ενδιαφέρον σου. Βαζαρ είναι πλέον άποφασισμένον, ή δ' είδα σου να γίνη συγχρό-ως και Δένδρον Χριστογενεϊτικόν μου φαίνεται πολύ ωραία, και άν προβάσω, θά την πραγμα-τοποιήσω. Λέγω δε «άν προβάσω» διότι το Δέν-δρον πρέπει να γίνη κατά τα τέλη Δεκεμβρίου, ή δε Προκήρυξις από τώρα.

Εύγε, Άρχικουτούλμακα, διά το ύπέρ του «Ελληνόπαιδος» ενδιαφέρον σου. Βαζαρ είναι πλέον άποφασισμένον, ή δ' είδα σου να γίνη συγχρό-ως και Δένδρον Χριστογενεϊτικόν μου φαίνεται πολύ ωραία, και άν προβάσω, θά την πραγμα-τοποιήσω. Λέγω δε «άν προβάσω» διότι το Δέν-δρον πρέπει να γίνη κατά τα τέλη Δεκεμβρίου, ή δε Προκήρυξις από τώρα.

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχο-μαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Πορνάρ Άλεποδν (Σ. Μ. αυτό έτέλεξα) και Χαριτωμένην Κόρην (Σ. Σ.)

ΕΝ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Μετά την δημοσίευσιν των άποτελεσμάτων και του τελευταίου Διαγωνισμού των Άύσεων, ό Άγ-ροπολογιώτατος ως μου γράφει σήμερα, ό ίδιος, συμπληρώνει τον άπαιτούμενον αριθμόν διά το

Άθροον Βραβεϊον (Ίδε Όδηγόν Συνδρομη-τού, κεφάλαιον γ', φυλλάδιον 3, σελίς 23.)

Κατά το διάστημα των έτών 1899 και 1900, μέχρι σήμερα, ό Άγροπολογιώτατος έλαβε :

Είς τον 57ον Διαγ. (Άύσεων) Β' Βρ. = 1/4
» » 59ον » » Β' Βρ. = 1/4
» » 60ον » (Διηγμ.) » Επ. = 1/16
» » 61ον » (Άσκισ.) » Επ. = 1/16
» » 62ον » (Άύσεων) Β' Βρ. = 1/4
» » 63ον » » Β' Βρ. = 1/16
» » Μικρόν Ποιητικόν Διαγ. » Επ. = 1/16

Το άθροισμα των άνωτέρω κλασμάτων δίδει την μονάδα. Έπομένως εις τον Άγροπολογιώ-τατον άπονέμεται το Άθροον Βραβεϊον. Τον συγ-χαίρω διά την τιμήν, την όποιαν πρώτος λαμ-βάνει, και τον παρακαλώ να εκλέξη τους τόμους, τούς όποιους θέλει, να μου στείλῃ δε και την φω-τογραφίαν του προς δημοσίευσιν.

Σημείωσις. — Τα «εκτός Διαγωνισμού» λογα-ριάζονται εις τα Άθροον ως Βραβεΐα. Π : χ : ό Άγροπολογιώτατος άπαξ έλαβε Β' Βραβεϊον εις τας λύσεις: τα άλλα δύο είναι διά τα «εκτός Διαγωνισμού» του.

† Άλέκος Παπαλόης. Όλοι έμάθατε τα κατά το τρομερόν ναυάγιον του αιγυπτιακού άτμοπλοίου «Σαρκία», και όλοι έλυπηθήτε διά τον οίκτηρόν θά-νατον τόσον ανθρωπίνων υπάρξεων. Θα λυπη-θίτε ακόμη περισσότερον, όταν μάθετε ότι με-ταξύ των ναυαγίων, μεταξύ των άτυχών θυμάτων της καταστροφής, αριθμείται και εις συνάδελφός σας, ό νεαρός Άλέκος Παπαλόης, ό γνωστός εις τον κύκλον μας υπό το ψευδώνυμον Καθηρέας. Μετέβαινεν έκ Πειραιώς εις Κωνσταντινούπολιν, διά να σπουδάση εις την Έμπορικην Σχολήν της Χάλκης, και ό λαμπρός αλλ' άτυχής νέος επέ-πρωτο να εγείρ τον σκληρότερον των θανάτων, — όποια μοιραία σύμπτωση ! — όχι μακράν του Καθηρέως... Προσευχθήτε ύπέρ αυτού.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ.

Περί της έπιστολής του Έθνικού Τύπου, ή όποια έδημοσίευθη εις το 35ον φυλλάδιον, μου έ-γραψαν μέχρι σήμερα, έπιδοκιμάζοντες την ιδεάν της καταργήσεως των πολλών Συλλόγων και της ίδρύσεως ενός μόνου, οί έξης : Η Θαλασσο-πούλα (φρονούσα ότι υπό την Προεδρίαν του κ. Φαίδωνος και την αντιπροεδρίαν του Άναγία τοιούτος Σύλλογος ήμπορεί να κέρη θαύματα : ή Δημότις Βόλου (λέγουσα περί του Έθνικού Τύπου : «δεν ήξεύρω άν είναι μικρός, το μολό του όμως είναι μεγάλο») ή Αθήνιος (υπενθυ-μίζον το γνωμικόν «ή έννοσις κάμνει την δύναμιν») το Φάρι της Ξηράς (διότι φρονεί ότι παιδικός Σύλλογος δύναιται να προκύβη έν προίσταται αυ-τού εις άνώτερος των μελών, όχι μόνον κατά το πνεύμα, αλλά και κατά την ήλικίαν) ή Καρφα-ρίας το Φαλήρον (προτείνων να τεθί το ζή-τημα υπό ψηφορορίαν και ύποδεικνύων και τον τρόπον) ή Θαλασσινός Ζωγράφος (με την δια-φοράν ότι πρόβδον θέλει τον Άναγίαν, διότι του άρέσουν τα λογαγίνα) ή Αλόη το Κημισ-σοΰ, ή Ι. Α. Καρς (συγχαίρων τον Έθνικόν Τύπον και παροτρύνων να πραγματοποιή ή ιδέα του ταχυτέρου) ή Άύρα της Κεραίας, ή Ηετωρεία Άκτη (κυρίως, λέγει, διότι οί Μι-κροί Σύλλογοι διαλύονται ευκόλως, έν δ' ό Με-γάλος θανέτχη) ή Ρομαίος Κίκερον (διαδέλ-πων άποτελεσματικωτάτην την δράσιν ενός τοι-ούτου Συλλόγου, και δι' άλλα με πολλά, αλλά προπάντων διά τον «Ελληνόπαιδα») ή Ναυα-γός της Κυνθίας (να, διότι έτσι του άρέσει) ή Τριανταφυλλέιος Κάμπος και ή Είρωγεία της Είρωμμένης (όμως με πρόβδον τον Άναγίαν, ό όποιος είναι πολύ κατάλληλος, κατά την γνώμη του Σχολείου των) ή Εύγενης Καρδία, ή Το-ξότης Απολλών (κατενθουσιασμένης με τον Έθνικόν Τύπον, και άνακράσας όταν ειδοώσε την έπιστολήν του : «πες μου τί ψευδώνυμον έ-χεις, να σου πώ ποίος είσαι !») ή Θωρακίτης

(φρονών ότι διά τούτου θά έξασφαλισθί το δωδε-κάσέλιον φυλλάδιον καθ' έβδομάδα) και ό Μικρός Αθηναίος.

Η Κυματίζουσα Θάλασσα φρονεί, ότι είναι συμφορώτερον να μείνουν όπως έχουν «οίότι άλ-λέως εργάζεται τις μόνος του, και εις πού θά ι-δρυσθί Σύλλογον θά έχη την φιλοτιμίαν να μή τον άμελήτχη» — και ό Μορογέτης φρονεί επίσης ότι οί πολλοί Σύλλογοι είναι προτιμώτεροι «διότι γεννάνται μεταξύ αυτών ή άμίλλα» — ή Μαρίδα τοΰ Εύροπον δεν καταψηφίζει μέν την πρότα-σιν, αλλά φαίνεται έπιφυλακτική, διότι οί Σύλ-λογοι έως τώρα «εργάζονται άμιλλώμενοι και οί συνδρομηταί συνδεδεμένοι» άν δε μεταβλήθουν τα πράγματα «φροεΐται την φιλοδοσίαν των όλί-γων» — τέλος ή Άσπρο ποταμίτης έπιμένει εις την ιδεάν του της διατηρήσεως των Μ. Συλλό-γων και της έννώσεως αυτών υπό ένα Γενικόν Πρόεδρον. — Αυτά μέχρι σήμερα.

Άσπασμός Πληροφρορίαι : το Άρνό Με-νεξεδάκι θά φανερώη το όνομά του εις όντια θά φανερόνη και το ιδιόν του, κατά την ανταλλα-γήν των Μ. Μυστικών. — ό Έξόριστος Ναπο-λέων πληροφρορί τον Στρατηγόν τοΰ Βατερλώ ότι είναι συμβαταί, και τον έρωτά διατί δεν με-τεχειρίσθη το ψευδώνυμόν του — ή Αλόη τοΰ Κημισσοΰ συγχαίρει τον Φοιτητήν Οθρανόν διά το βραβεϊόν του, άνασπάζεται δε την Σφίγγα των Πάγων και την έρωτά άν θά την έχη και φέτος συμβαθήριαν εις το βιολί — ή Κυματίζουσα Θάλασσα πληροφρορί τούς Ξωραίους Πρόγχι-τας ότι τάρχη της είναι Α. Θ. — ή Κανακσία άσπά-ζεται την Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα — ό Αίγιεος έρωτά τον Ίατρον των Συνδρομητών άν ήξεύρη κανέν ιατρικόν της άνυπομονήσις, διότι είναι ά-νυπόμονος να μάθη ποίος από τούς Πατρινοίς έ-πύρα τα περισσότερα εύσημα : ή Όλγα Πασι-άδον άσπάζεται την Πολυξέην Σημέτα, Οθρα-νίαν Άναστασιάν και Ημερότην Σακελλα-ρίου, ζητεί δε και με τας τρεις άλληλογρά-φους — ό Αίγαϊον Ηέλαγος συγχαίρει τον Τάντα-λον διά το βραβεϊόν του — ή Ηετωρεία Άκτη ζητεί τάρχη της Μαριχίης Εικόνης — το Άν-θος τοΰ Μαΐου άσπάζεται το Μενεξεδέριο Μπουκατάκι και την Σαλονικήν Έλάν (την όποιαν έγνωρίσεν από τα άρχικά της ως πρώην συμβαθήριαν) — ή Άνναία Κορβέλον άσπάζεται την Νεαράν Καλλιόπην και την έρωτά διατί δεν της έγραψε — ή Αλτοκράτειρα Ειδοκία ζη-τεί τάρχη της Σελήνης Ίανουαρίου και άσπά-ζεται την Ειδικήν Φιλίαν — ή Βασίλεις της Έρμούον άσπάζεται την Ξωραίαν Κέκωνα, Ρο-μαντικήν Καρδίαν και Ελπίδα — ό Έθνικός Τύπος δέχεται την υπό του Έρωτοΰ Νέρου και Ίσημερινοΰ τοΰ Κόσμου προτάσειαν άλ-ληλογραφίαν και άναμένει έπιστολάς των : — το Φιλέρημον Ιον έρωτά την Άννυδαλίαν της Κρανής άν θά υπάγῃ εις το Σχολείον — ό Α-πόφορος τοΰ Νεστόρος ζητεί επ' ανταλλαγή τάρ-χηά και την διαμονήν του Έντολωρά — δι' άλ-λας δεν υπάρχει χώρος.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλά-ξουν : το Πηγάδι της Ερμούον με την Ζωηράν Φλόγα, Απολλών της Ερμούον και Παρήγο-ρον Άγγελον — ή Κανακσία με την Πειραιήν Άύραν, Ιατρον των Συνδρομητών και Διοτρο-φοροΰσαν (διά ν' ανταλλάξουν άν θέλῃ, και τα όνόματά των) — ό Μικρός Παροδύχος με την Ζωηράν Φλόγα, Διοτροφοροΰσαν και Λαχών Μαργαρίταν — ό Αρ. Ι. Δουκάκης με τον Έ-θνικόν Τύπον — το Άθήνηρον Ηετήμα με τον Καρυάριον τοΰ Φαλήρου, Ελένην Κα-ραπαύλου και Άδωνάντον Πολυμήτην — ή Άύρα της Κεραίας με την Μοΰσαν τοΰ Λο-ροΰ και Ρομαίον Κίκερωνα — ή Αποπείσα Έθνικόν Τύπον, και άνακράσας όταν ειδοώσε την έπιστολήν του : «πες μου τί ψευδώνυμον έ-χεις, να σου πώ ποίος είσαι !») ή Θωρακίτης

ραμέλαν, Πικραμένην Καρδούλαν καὶ Ὁραίους Πρίγκιπας — ὁ Δαφροστεφὴς Ναύαρχος μετὰ τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ναυτοπούλαν καὶ Μερεξεδέτιαν — τὸ Μεσολογγιτάκι μετὰ τὴν Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου μετὰ τὴν Κοραλίαν Μακρὴν, Περθεύσαν Καρδίαν καὶ Ἰσπότην τοῦ Ἀστέρος — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὴν Ταῦρέτην (ἥς ζῆτεϊ καὶ τὰρχικῇ) — ὁ Νεαὸς Ζωγράφος μετὰ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου — ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπουλος μετὰ τὴν Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας, Ἀετὸν τῆς Δίφρης καὶ Ποιμενίδα τῆς Δίφρης — ὁ Στέφανος Δάφνης μετὰ τὸν Δαφροστεφὴ Ναύαρχον — ἡ Μικρὰ Χωριατοπούλα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν καὶ Ἰωάνναν Χ. Ρηγοπούλου — ἡ Πηδηκτούλα μετὰ τὴν Ἀδραν τῆς Στυλίδος καὶ Κανασίαν — ὁ Γ. Χ. Σολιώτης μετὰ τὸν Παγρασόν — τὸ Μήλον τῆς Ζαγοράς μετὰ τὸν Δημ. Φιλέρη καὶ Τριανταφυλλέριον Κάμπιον — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μετὰ τὴν Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου καὶ Ἀνδρέον Εὐζωνόν — ὁ Νουταλῆς Ἑλληὴν μετὰ τὸν Τρομερόν Γίγαρτα, Λευκοπτερόν Ἀγγελόν μετὰ τὴν Δημότιδα Βόλον, Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Πειραϊκὴν Ἀδραν — ὁ Κεραμιδόγατος μετὰ τὸν Ποιητικόν Νάρκισσον καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτρων — τὸ Ἑλληνικόν Ἑδαφος μετὰ τὸν Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανόπουλο, Ἀμαρυνίδα καὶ Θαλασσίον Ζωγράφον — ἡ Παιδικὴ Λαγὰ μετὰ τὸ Μειδίωμα τοῦ Ἑαρος, Ἀγγελόν τῆς Ἀγάπης καὶ Κυματίζουσαν Θάλασσαν — ἡ Συντεφωδὴς Ἀδρὴ μετὰ τὸν Ὁραίων Πρίγκιπα, Καλλιφωρον Ἀρσακείαδα (διὰ νάνταλλῶν καὶ τὰ ὀνόματά των) καὶ Ρωμαίων Κυπερώνα — ὁ Νεὸς Ναύτης μετὰ τὸν Ἀσπροτοταμίτην καὶ Ἀλόνν τοῦ Κημισσοῦ — τὸ Κεντρὶ μετὰ τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Μεσολογγιτάκι, καὶ Ζοφερόν Νέφος — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὸν Ἀγγελόν τῆς Ἀγάπης, Γλοκεϊαν Καρδίαν καὶ Δαφροστεφὴ Ναύαρχον — ὁ Φρόνιμος μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ Γλυκὴ Ὁρεινόν — ἡ Νεροχελώνη μετὰ τὸν Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν — ὁ Κάλυξ Ρόδου μετὰ τὴν Κικὴν Ζαφειροπούλου, Καλλιφωρον Ἀρσακείαδα καὶ Ταῦρέτην — τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος μετὰ τὴν Εἰλικρινὴ Φιλίαν, Καλλιφωρον Ἀρσακείαδα καὶ Ἑλληνομαθὴ Ἀμερικανόπουλο — ὁ Φαρόμαλος μετὰ τὸ Πηλὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Παρσινέβελον — ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπουλος μετὰ τὸν Μικρόν Μηχανικόν, Μικρόν Παροδρῶν καὶ Οὐρανίαν Σφαῖραν (μετὰ τὸν ὄνομά της) — τὸ Ἴον τοῦ Ἀγροῦ μετὰ τὸν Χιακόν Ὁρίοντα, Ἀγρίον Μάρδην καὶ Τρυγῶναν (μετὰ τὸν ὄνομά της) — ὁ Βράχος τῆς Κρανῆς μετὰ τὸν Κωστ. Κατσαρῶν (τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ μῆθῃ τὸ ψευδώνυμον), καὶ Νεαράν Καλλιτέχνηδα — τὸ Μερεξεδέτιο Μπουκετάκι μετὰ τὴν Ἀρθοῦσαν Νεότητα, Ἐνσαρκον Ἑαρ καὶ Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ — ἡ Θεριρὴν Βροχὴ μετὰ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, Καλλιφωρον Ἀρσακείαδα καὶ Μεσολογγιτάκι — ἡ Εἰσπνοεῖα τῆς Εὐαρυμένης μετὰ τὸν Σέλευχον Κεραυρὸν, Χιακόν Ὁρίοντα καὶ Πιχ-Νίχ — ὁ Τριανταφυλλέριον Κάμπιον μετὰ τὸν Φασολογένητον καὶ Φατασόλαν — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Κυνηγὸν τῶν Αἰγῶν, Τσουχτῶν καὶ Καλῶς Ὁρίοντα — ὁ Ἰωάννης Στεφάνου μετὰ τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ἀργυρᾶν Συρίκτραν καὶ Χιονοσκεπὴ Δίφρη — ἡ Δημοτικὴ Βόλον μετὰ τὸν Ἑθνικόν Ὑμνον καὶ Ζοφερόν Μεσαίωνα — ἡ Θαλασσοπούλα μετὰ τὴν Νεροχελώνην, Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν καὶ Ἀγγελόν τῆς Ἀγάπης (διὰ νάνταλλῶν, ἂν θέλῃ, καὶ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Δεσποτοειρία Ἀθηνῶν μετὰ τὴν Πιπίτσαν Ἀθανασίου καὶ Καρδίαν ὑπὸ

Πέτρων — ὁ Ἀήτητος Ἦρω μετὰ τὸν Ἑθνικόν Ὑμνον, Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου καὶ Εἰλικρινὴ Φιλίαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἰωάννην Χ. Σολιώτην (πότε δὲν εἶπα ὅτι αἱ Ἀσκήσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ εἴναι γραμμέναι ἐπὶ χάριτος τῶν Ἀσέων, ἀλλ' ἐπὶ χάριτον κοινῶν, ἔχοντας, εἰ δυνατόν, τὸ σχῆμα τοῦ λυσσάρχου!) Ἀδμαντίαν Παναγιωτοπούλου (πρέπει νὰ λύσῃ τὰς περισσώτερας ἀπὸ ὅλους, ὥστε ὁ ἀριθμὸς δὲν ὀρίζεται ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῶν Γρίφων, σὲ συμβουλευτὴν νὰ παραδόξῃ τὰς δημοσιευμένας λύσεις μετὰ τοὺς Γρίφους, καὶ θὰ ἐνοήσῃ πῶς λύνονται· εἰς αὐτὸ ὁδηγεῖ ἡ πείρα!) Ἀργυροτήτορον Ρόβερετς (ἔστειλα·) Εἰλικρινὴ Φιλίαν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς!) Ἀλόνν τοῦ Κημισσοῦ (μὰ τί ἐγενεας; ἀχ, αὐτὸ τὸ συνάχι! τοῦλάχιστον ὅταν πίνῃ τὴν Τζέννου ἔχω ἐν Π. Πνεύμα· ἐν ᾧ ὅταν πίνῃ σέ, στερούμαι τῶν χαριτωμένων ἐπιστολῶν σου) Τριποτόλεμον (μὰ πού εἶνε ἡ ἀδελφὴ σου; οὕτε τὸ ὄνομά της δένμου γράφεις, καὶ θέλεις νὰ τῆς ἐκλέξῃ ψευδώνυμον; εἰπέ της νὰ μου γράψῃ ἡ ἰδία· αὐτὸ θὰ εἴναι τὸ καλλίτερον!) Σφίγγα τῶν Πάγων (λύει κανεὶς ὅσας εἴμπορεῖ, καὶ ἂν εἴναι ὅσαι, τότε τὸ καλλίτερον· νὰ μου φιλήσῃ τὸν μικρόν Ἀγιν καὶ νὰ του εἰπῇ ὅτι τοῦ χρόνου τὸν περιμένω· σὺ τότε θὰ ἔχῃς τὸ περιοδικὸν τῶν μεγάλων!) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν (ἔστω· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ στέλλωνται ἐντὸς τῆς προθεσμίας· προσπάθησε νὰ εἰσὶ ἀκριβῆς!) Αἰγίνα (κ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον θὰ το τιμήσῃς ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸ πρῶτον· ἐλάρη καὶ ἡ δευτέρα εἰσφορὰ σου διὰ τὸν Ἑλληνόπουλον· εὖγε!) Ἀδραν τῆς Κερκώρας (κατεστῆθη καὶ ἡ νέα εἰσφορὰ ὁ ἐνθουσιασμός σου, βλέπω, ἀκούμπας!) Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἐνχολωρᾶν, Ἰνθος τοῦ Μαῖου (διόλου δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου· ἀπεναντίας θέλω νὰ μου γράψῃς συχνά· ὡς πρὸς τὸ φυλλάδιον, φαίνεται ὅτι μὲν το εἶχες ξαναγράψῃ·) Ροῦμπην Μέρλιν (ἔστειλα· διατὶ δὲν μου γράφεις κάποτε;) Ἡλὸν τῆς Ἀδρῆς, Σκλήρον Βράχον (ἔστειλα· [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου!) Ἱστορικόν Παλαμίδιον, Ρωμαῖον Κικέρωνα (μὲν ἤρρεσε τὸ Κοιμητήριον· εὖγε διὰ τὸ Ἀγεῖον πού σκοπεύεις νὰ διενεργήσῃς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπουλου») Ναυαγὸν τῆς Κιρθίας (ἂς ἴδωμεν λοιπὸν τί εἴνε αὐτὸ πού σκέπτεσαι!) Δημήτριον Φιλέρη (ἐδιδάσκα μ' ἐυχαρίστησιν τὰ παιγματικά σου· εἴνε πολὺ ἀτελὴ καὶ καθεαυτὸ παιδικά· μόνον τὸ μέτρον χωλαίνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ!) Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου (ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ·) Χιονοσκεπὴ Δίφρη (βεβαίως ὁ ἐπιμένων νικᾷ, καὶ βεβαίως θὰ νικήσῃς καὶ σὺ, ἀφ' οὗ ἐνόησες νὰ ἐπιμένῃς·) Χαίρω πού σας ἀρέσει τόσο ὁ «Πετρομαζευτής»· Ἀγροτικὴν Ζωὴν (κἀὲ ἄλλο παρὰ γέλοια μὲν ἐφάνη ἡ ἐπιστολὴ σου, καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου τὴν στείλῃς· ἀκούς ἐκεῖ! καὶ πῶς λοιπὸν θὰ συνειδησῇς;) Εὐγενῆ Καρδίαν (ἐνχομαι ταχίστην ἀνθρώπων εἰς τὸν ἀδελφόν σου· εἰπέ το καὶ ἐκ μέρους μου νὰ φυλάγεται!) Ἑθνικὸν Ὑμνον, Κοραλίαν Μασαί, Ἀσπρο Ποτικῆ, Λοβίαν (ὥστε ὑπερέβη τὰς ἐλπίδας σου ὁ τελευταῖος Διαγωνισμός; ἔτσι θὰ πάρῃς καὶ Πρῶτον χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃς!) Τοξότην Ἀπόλλωνα ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν!) Κ. Τσολακίδην, Ἑλληνομαθὴ Φουστανέλλαν, (διατὶ δὲν μου γράφεις συχνότερα; διὰ τὸ ἔλημα τῶν Διαγωνισμῶν μὲν ἀνησυχῇ, δὲν θὰ τοὺς καταγράψω·) Κιθαροδόν Ἀρίωνα (ἔστειλα, Ἀρθετήν·) τοῦ Μωραῖου (σὲ ζηλεύει ἡ Ἀεροναυτοπούλα διότι ἐπισκέφθης τὸ Γραφεῖόν μου; ἂς ἔλθῃ νὰ το ἐπισκεφθῇ καὶ ἐκεῖνη· ἀχ, αὐτὸ πού ζητεῖς δὲν γίνεται!) Ἀεροναυτοπούλα (ἂς, νὰ πού μὲν τὸ γράφει καὶ ἡ ἰδία· καλῶς νὰ ἔλθῃς λοιπὸν!) Κεραμιδόγατος (λάθος ἔγενεν· ἔχῃς α-

κόμη ὀλίγην ὑπομονήν·) Γ. Α. Παπαδήμου ἡ εἰσφορὰ σου κατετέθη· εὖγε!) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (εὖγε καὶ σὺ· τώρα πού ἔγινες καλὰ, γράψε μου συχνά καὶ μὴ σε μέλῃς!) Τυδέα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιστοὶ, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φρακτοὺς, ὅν ἵκαστες περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

463. Λεξιγράφος

Θὰ αἱ τρεῖς μου συλλαβαί, ἄνωγ τὰ ἄλλα δύο, Μὲ τ' ὅλον μου βασίλισσαν ἀρχαίαν σοῦ δεικνύω. Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδός

466. Συλλαβόγραφος

Συμπλεκτικὸς τὸ πρῶτον μου

Γράμμα τὸ δευτέρον μου,

Κι' εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος

Θὰ εὐρὴς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Αἰγίου τῆς Ὑδρας

467. Δημῶδες Ἀνιγνίμα

Σκουτέλι, παληροσκούτο

Ὅσον τοῦχο κρεμασμένο.

Ἐστίλη ὑπὸ Α. Ν. Νικολαΐδου [Ε]

468. Πυραμίδες

+ Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν Προφήτην.

★ + ★ = Πηλῶν.

★ + ★ + ★ = Ἐρπετόν.

★ ★ + ★ ★ = Στρατηγὸς ἀρχαῖος.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Τουρκίας.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Παμίου [Ε]

469. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον

1.—Βλέπω γέροντας θαλερούς τοὺς ἐγκρατεῖς.

2.—Θεῖον ἐν Σικελίᾳ παράγεται.

3.—Ὁ Χάρων ἤτει πορθηεῖα.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνῶ

470. Φύρδην-Μίγδην

Νὰ ξεβῇ ὁ ρίλιπρος υδὸ ρενὰ

Κι' ὁ σημά λολὰ ἀνέ,

Ράχα ες νεῖκο νὺς ωγγεὸρ

Χειπὸ λολπὰ ναμαρέσπ.

Ἐστίλη ὑπὸ τῆς Κυματίζουσης Θαλάσσης

471. — 472. Ἀστεῖα παροράματα

1.—Δὸς τόπον τῇ ἀρῇ.

2.—Τὸ μάλα εἶνε τελεῖα τροπή.

Ἐστίλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νεκτοῦ

475. Λογοπαίγνιον

Δύνασαι, φίλε, νὰ μου πῇς, ποῖ εἴνε κείνο τ' ἄνθος

Ποῦ εἰς τὰ δύο χωρίζεται καὶ πάλι μένει ἄνθος;

Ἐστίλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου

474. Ἑλληνοσύνμωφον

ἡ-α-η-ει-α

Ἐστίλη ὑπὸ Πολ. Λασκαρίου

475. Γρίφος ἐν μεταφράσει

ἔνα — χατσίνα — π. — αὐτία — ποντίκι — δηλαδὴ

— φούντες — Ἀθήνα — ἄν.

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

376. Σαγῶν (Σύ, ἄγων.) — 377. Δῖνος — Ἰάνος.

378. Θύρα — ἄδρα.

379. ΜΑΖΑ 380. Κ

ΑΙΩΝ ΥΛΑ

ΖΩΟΝ ΡΕ

ΑΝΝΑ Ο ΧΙΖΩ

381. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ἰνδός, νάρδος, Δανία, Ἀρ-

νος, ρόδον, οἶος, Σάρα.) — 382. Ἀνθρωπος ἀγράμ-

ματος, ἐὶλον ἀπελῆκτον. — 383. Ἐπειτα πρὸς

τοὺς Ἰσπανοὺς ὡμῶς προσηνέχθη ὁ Σερτώριος, διότι

ἐκείναι φόρους δὲν ἤγεινοντο. — 384. Τὰ Μικρὰ

Μυστικὰ τέρπονται καὶ ὠρλοῦν. — 385. Οὐδὲν ἀ-

γαθὸν κακοῦ μὴ ἀνάμικτον. — 386. Ἀεὶ τὰ πέ-

ρυσὶ βελτίω.